

23.neděle mezidobí, Kodet, B

V tomto úryvku evangelia máme před sebou nemocného, který neslyší a doslova je tam napsáno: špatně mluví, nebo obtížně mluví, mumlá.

Ale my všichni jsme duchovně hluchí a špatně mluvící.

Slyšíme selektivně a často neříkáme to, co říkat máme.

Adam už v ráji popřál sluchu satanově lži, ta ho uvěznila v sobě samém a odřízla od zdroje života a od milujícího hlasu svého Boha.

Když člověk neslyší Boha, tak neví, jak ho Bůh miluje, co všechno pro něho připravil, co po něm chce.

Uniká mu hluboký smysl všeho.

Když neslyšíme hlas Boha, tak mu také nemůžeme odpovědět.

Mluvíme špatně, řeči bez Boha, a pak taky jednáme bez Boha.

Proto je naslouchání Bohu tím základem života Ježíšova učedníka.

Slyšet jeho hlas, to je touha srdce každého Ježíšova učedníka.

Znat Boží vůli, nechávat se tím jeho hlasem obdarovat, milovat, vést.

Jenomže mnozí se raději Boha neptají, aby nemuseli poslouchat.

Mají strach z toho, co bude Bůh chtít.

Tak jako Adam v ráji: Uslyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se.

Ale kdo Ho miluje, tak ví, že Ježíšův hlas je hlas jeho Miláčka, jak slyšíme v Písni písni.

Někdy ani nevíme, že jsme hluchoněmí, a vědí to ti, kteří jsou kolem nás.

Mají-li nás rádi, tak nás fyzicky, nebo ve svých modlitbách,

přivedou ke Kristu, aby na nás vložil ruku a nás uzdravil.

Zajímavě jedná Ježíš s tím nemocným, který sám Krista neznal, nemohl ho slyšet, a který se s ním setkal právě díky těm, kteří ho měli rádi, a prosili, aby na něho vložil ruku.

To první, co Ježíš udělal, vzal ho stranou od zástupu,

protože s námi, stejně jako s ním, chtěl být důvěrně o samotě.

Každý vztah potřebuje tuto samotu a důvěrnost.

Effatha–otevři se. Mocí svého slova a své lásky Ježíš boří ty bariéry,

kteří jsou v nás a brání nám vnímat Boha, brání nám naslouchat,

vnímat dotek lásky Boží.

Ježíš sám nás uschopňuje odpovídat na tu lásku Boží, mluvit s Ním

a také zvěstovat evangelium, veliké skutky Boží.

Plná víra je náš celodenní a celoživotní dialog s Bohem;

Konání toho, co On nám říká a k čemu nás vede;

Zvěstování Toho, který nás miluje a vykoupil.

23. neděle mezidobí, B

1. čtení:

Prorok Izaiáš ukazuje novou šanci, světlý zítřek, naději na zdar a spásu.

Ale jak to srovnat se stále trvajícím utrpením,

s bolestí, která každého pronásleduje?

Ježíš je Vykupitel, Uzdravitel.

Vykoupením není bolest zmenšena, ale stává se prostředkem spásy.

Vtělením Božího Syna se utrpení,

kteřé do té doby bylo jen hrůzou a marností, beznadějí,

stává stavebním kamenem pomoci sobě i druhým,

stavebním kamenem milosrdenství. Viditelně se nic nemění:

bolest trvá, utrpení a nejistota také trvají,

ale vykoupením se bolest a utrpení stávají prostředky

modlitby, oběti, pomoci, spásy, pro mě samotného i pro moje bližní.

Světlé zítřky tedy nejsou planými sliby, jsou reálné, ale nejsou prosty bolesti.

2. čtení:

Zdá se nám dobré,

když si pohané a nevěrci váží alespoň některých křesťanů.

A tak se snažíme ukazovat křesťany, Krista i Církev tak,

aby se nevěrcům alespoň v něčem zalíbily. Tak se stáváme zrádci!

Máme sloužit Bohu, a ne se starat o to, jak být pěknými v očích pohanů.

Nemusíme „zachraňovat“ Církev ani náboženství.

To chtěli za starých pořádků jedni i druzí.

Pán Ježíš už dávno přemohl svět i pohany svou smrtí a svým vzkříšením.

3. evangelium:

I to, co je zlé, špatné, pokřivené

narovnává Ježíš směrem k Bohu a koná dobro.

Neodsuzuje, nesoudí, ale směřuje k Bohu a k dobru duše.

23.neděle v mezidobí, B

Beda Ctihodný, Homilie na evangelium

Hluchoněmý, kterého Pán zázračně uzdravil, je symbolem všech lidí, kteří si zasluhují, aby je Boží milost osvobodila od hříchu, k němuž je svedla ďáblova prolhanost. Když totiž člověk ve své pýše popřál sluchu smrtonosným slovům hada pokušitele, namířeným proti Bohu, stal se hluchým a nedokázal už naslouchat Slovu života. A když se dal se svůdcem do řeči, oněměl a ztratil schopnost zpívat chválu svému Stvořiteli. Protože hluchoněmý nemohl poznat ani prosit Spasitele, přivádějí ho k Pánu jeho přátelé, kteří prosí za jeho spásu. Stejně tak máme jednat v duchovním životě my: jestliže někdo nemůže být obrácen k naslouchání a vyznání pravdy lidským působením, je třeba jej přivést před tvář Božího slitování a prosit o Boží pomoc pro jeho spásu. Nikdy nemešká milosrdenství nebeského lékaře, jestliže neváhá nebo neochabuje prosba těch, kdo se modlí.

23.neděle mezidobí, B, sv. Lev Veliký, Sermo 95,2-3

Není pochyby o tom, že pokory dosáhnou snáze chudí, než bohatí.

Chudým je totiž v jejich nouzi důvěrně blízká mírnost, zatímco bohatí se pro svůj majetek rádi naparují.

Přesto se však najdou i lidé velmi zámožní, kterým jejich bohaté jmění neslouží k pyšné nadutosti, ale ke skutkům lásky,

a v tomto duchu počítají za největší zisk to,

že vynakládají námahu na odstranění bídy druhých.

Účast na této ctnosti je dána lidem jakéhokoli postavení a kterékoli vrstvy, neboť i když nemají stejné prostředky, mohou mít stejný úmysl.

A není důležité, nakolik se liší ve svých pozemských statcích, jsou-li si v duchovním bohatství rovni.

Blahoslavená je tedy ta chudoba,

kteřá se nenechá zajmout láskou k časným věcem

a nepravne po rozmnožení svého pozemského vlastnictví,

ale touží se obohatit poklady nebeskými.

Příklad takové velkorysé chudoby nám po Pánovi dávají předně apoštolové; ti opustili bez rozdílu všechno, co měli, a na zavolání nebeského Mistra se s radostí obrátili, zanechali rybolovu a stali se rybáři lidí.

Získali tak i mnoho jiných; ti napodobili jejich víru a byli jim tak podobní, že tito synové prvotní církve byli

v jedné víře všichni jednoho srdce a jedné duše.

Zřekli se totiž všech svých věcí a celého svého majetku,

a v této přesvaté chudobě zbohatli statky věčnými.

Podle kázání apoštolů se radovali, že na světě nic nemají, a přece jim s Kristem patří všechno.

Když proto svatý apoštol Petr vcházel jednou do chrámu a chromý ho prosil o almužnu, řekl mu: *Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve Jménu Ježíše Krista Nazaretského – vstaň a chod'.*

Co je vznešenějšího než takováto pokora? A co je bohatší než tato chudoba? Nemá peněžní prostředky, má však moc nad přírodou.

Toho, který vyšel z lůna matky chromý, uzdravuje Petr pouhým slovem.

A ten, kdo nemohl dát minci s císařovým obrazem, obnovil v člověku obraz Krista.

Bohatství tohoto daru však nepomohlo jen tomu,
jemuž byla navrácena chůze, ale také pěti tisícům lidí,
kteří tehdy pro toto zázračné uzdravení uvěřili tomu, co Petr kázal.
A tak chudák, který neměl co dát žebrákovi,
rozdal tak štědře hojnost Boží milosti:
stejně jako dal jednomu člověku do pořádku nohy,
uzdravil i srdce tolika tisícům věřících, těm, jež našel chromé,
a naplnil je Kristovou svěžestí.

V očích Božích měla **pustina** nesmírný význam právě proto,
že lidem připadala bezcenná.
Pustinu lidé nemohli pustošit, poněvadž jim nic nedávala.
Ničím je nepřitahovala. Nedala se nijak využít.
Poušť byla stvořena jednoduše proto, aby zůstala tím, čím byla,
aby ji člověk nepřeměnil v něco jiného. Stejně tak i moře a hory.

Špidlík, I.256

Křesťanské pokání je smutek nad ztrátou spásy své nebo jiných.

Nerozumný je smutek nad ztrátou příbuzných
nebo přátel nebo nad jakoukoli nehodou.

„Rozhodně se nesmíme rmoutit pro něco z tohoto světa,
to je dovoleno jenom pro hřích“.

Nářky člověka tělesného, i když vylévá slzy před Bohem,
mají obvykle tyto příčiny:

starost o vlastní chudobu, vzpomínka na nepřátele, starost o děti,
trápení, které mu působí pronásledovatelé, starost o dům,
vzpomínka na mrtvé a mnoho podobných věcí.

Čím víc na to myslí,

tím víc ty myšlenky rozmnožují jeho smutek, ze smutku pak tečou slzy.“

„Slzy člověka psychického, když se modlí, vznikají z těchto myšlenek:
strach z Božího soudu, vědomí vlastních hříchů,
vzpomínka na to, jak byl Bůh k němu dobrý,
rozjímání o smrti, příslib budoucích věcí...“

„Duchovního člověka pohnou k slzám tyto myšlenky:

obdiv pro Boží velikost,

údiv nad hlubokostí Jeho moudrosti a podobné věci.

Tento pláč nepochází z pocitů smutku, ale z nesmírné radosti...

Tím jsou označeny motivy pravého křesťanského smutku.

Pokání má dvě hlediska.

Je to z jedné strany „ztráta vlastní spásy“.

Vzpomínka na minulé hříchy vede ke zkroušenosti.

Hojnost slz odpovídá tíži hříchů.

Možnost zhřešit i v budoucnu, nejistota o své příští působí,

že se bojíme Božího soudu. Tato bázeň rodí pokání.

K smutku nás má pohnout i osud jiných, kteří jdou do záhuby:

„Máme plakat s plačícími ...“

Z takové lásky k bližnímu je snadný přechod k lásce k Bohu.

